TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 20. janvārī*

Lieta C-463/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 20. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 25. novembrī, tiesvedībā

CLECE SA

pret

María Socorro Martín Valor un

Ayuntamiento de Cobisa.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents),

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Spānijas valdības vārdā — F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā — J. Enegrāns [*J. Enegren*] un R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2010. gada 26. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvas 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 82, 16. lpp.) 1. panta 1. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir izteikts tiesvedībā *CLECE SA* (turpmāk tekstā — "CLECE") pret M. Martīnu Valoru [*M. Martín Valor*] un *Ayuntamiento de Cobisa* (Kobisas pašvaldība) saistībā ar M. Martīnas Valoras atlaišanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Ar Direktīvu 2001/23 tika kodificēta Padomes 1977. gada 14. februāra Direktīva 77/187/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību

aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 61, 26. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvu 98/50/EK (OV L 201, 88. lpp.).

4 Direktīvas 2001/23 preambulas 3. apsvērumā ir noteikts, ka "ir jāparedz darbinieku aizsardzība darba devēja maiņas gadījumā, jo īpaši jānodrošina darbinieku tiesību aizsardzība".

5 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punktu:

"a) Šī direktīva attiecas uz jebkuru uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ;

b) saskaņā ar a) apakšpunktu un citiem šā panta noteikumiem īpašumtiesību nodošana šīs direktīvas nozīmē notiek tad, ja pāriet īpašumtiesības uz ekonomisku vienību, kas saglabā savu identitāti, paredzot organizētu resursu sagrupēšanu ar mērķi turpināt saimniecisko darbību neatkarīgi no tā, vai tā ir pamata vai palīgdarbība;

c) šī direktīva attiecas uz privātiem un valsts uzņēmumiem, kas iesaistīti saimnieciskā darbībā, neatkarīgi no tā, vai tie darbojas nolūkā gūt peļņu. Valsts pārvaldes iestāžu veikta administratīva pārkārtošana vai administratīvo funkciju pārdale starp valsts pārvaldes iestādēm nav īpašumtiesību pāreja šīs direktīvas nozīmē."

6 Minētās direktīvas 3. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Īpašumtiesības nododošās personas tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma vai darba attiecībām, kas pastāv īpašumtiesību pārejas dienā, sakarā ar īpašumtiesību nodošanu pāriet īpašumtiesību saņēmējam."

7 Direktīvas 2001/23 4. panta 1. punkta pirmās daļas teksts ir šāds:

"Uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību nodošana pati par sevi nevar būt par pamatu atlaišanai, ko veic persona, kura nodod īpašumtiesības, vai īpašumtiesību saņēmējs. Šis noteikums nekavē atlaišanu, ko izraisa darbaspēka izmaiņas ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ."

Valsts tiesības

8 Direktīva 2001/23 Spānijas tiesību sistēmā tika transponēta ar 44. pantu Karaļa 1995. gada 24. marta Likumdošanas dekrētā 1/1995, ar kuru ir apstiprināts Likums par darba ņēmēju statusu ar grozījumiem (*Real Decreto Legislativo* 1/1995, *por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores*; 1995. gada 29. marta *BOE* Nr. 75, 9654. lpp.; turpmāk tekstā — "Darba ņēmēju statusa likums").

9 Darba ņēmēju statusa likuma 44. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Uzņēmuma, darba centra vai šī uzņēmuma autonomas ražotnes īpašnieka maiņa pati par sevi nav pamats darba tiesisko attiecību izbeigšanai. Jaunajam darba devējam ir jāpārņem iepriekšējā darba devēja tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma un sociālā nodrošinājuma, tostarp saistības attiecībā uz pensijām, ievērojot piemērojamajā speciālajā tiesiskajā regulējumā noteiktos nosacījumus, un vispārēji visi papildu sociālās aizsardzības pienākumi, kādiem bija pakļauta persona, kas nodod īpašumtiesības.

2. Šajā pantā tiek uzskatīts, ka īpašumtiesību nodošana notiek, ja pāriet īpašumtiesības uz ekonomisku vienību, kas saglabā savu identitāti, paredzot organizētu resursu sagrupēšanu, ar mērķi turpināt saimniecisko darbību neatkarīgi no tā, vai tā ir pamata vai palīgdarbība."

10 Koplīguma par Toledo ēku un telpu uzkopšanu 14. pantā ir noteikts:

"Ja uzņēmums, kurā uzkopšanu nodrošina līguma slēdzējs, pats tieši pārņem šo dienestu, tam nav pienākuma paturēt darbā personālu, kurš sniedza šos pakalpojumus līgumslēdzēja koncesionāra vārdā, ja tas veic šos uzkopšanas darbus ar paša uzņēmuma darbinieku palīdzību; savukārt tad, ja uzkopšanas darbu veikšanai tam jāalgo jauni darbinieki, tam ir jāpārņem iepriekšējā līgumslēdzēja koncesionāra darba ņēmēji."

Pamata tiesvedība un prejudiciālais jautājums

11 2003. gada 27. maijā *CLECE*, uzņēmums, kas sniedz uzkopšanas pakalpojumus, noslēdza ar *Ayuntamiento de Cobisa* līgumu par pašvaldības skolu un ēku uzkopšanas pakalpojumu sniegšanu, neparedzot noteikumu, ka attiecīgo pakalpojumu sniegšanai būtu vajadzīgs kāds "īpašs aprīkojums".

12 Kopš 2004. gada 25. marta, pamatojoties uz šo līgumu, M. Martīna Valora strādāja *CLECE* labā par apkopēju.

13 2007. gada 9. novembrī *Ayuntamiento de Cobisa* paziņoja *CLECE* par savu lēmumu ar 2007. gada 31. decembri lauzt ar šo sabiedrību noslēgto līgumu.

14 2008. gada 2. janvārī *CLECE* paziņoja M. Martīnai Valorai, ka ar 2008. gada 1. janvāri viņa tiek iekļauta *Ayuntamiento de Cobisa* personālā, jo kopš tā brīža šī pašvaldība nodrošinās uzkopšanu attiecīgajās ēkās. Proti, atbilstoši *CLECE* teiktajam saskaņā ar Koplīguma par Toledo ēku un telpu uzkopšanu 14. pantu *Ayuntamiento de Cobisa* pārņem visas šīs sabiedrības tiesības un pienākumus, kas ir saistīti ar attiecīgajām darba tiesiskajām attiecībām pamata lietā.

15 Tajā pašā dienā M. Martīna Valora ieradās *Ayuntamiento de Cobisa* telpās, tomēr viņai netika atļauts tur strādāt. *CLECE* savukārt viņu nepārcēla nekādā citā darbā.

16 2008. gada 10. janvārī Ayuntamiento de Cobisa ar darba biržas starpniecību šo telpu uzkopšanai pieņēma darbā piecus algotus darbiniekus.

17 Tādējādi M. Martīna Valora cēla prasību *Juzgado de lo Social Nº 2 de Toledo* [Toledo Sociālo lietu tiesā Nr. 2] pret CLECE un Ayuntamiento de Cobisa, lai tiktu atzīts viņas atlaišanas prettiesiskais raksturs.

18 2008. gada 13. maija spriedumā Juzgado de lo Social nº 2 de Toledo uzskatīja, ka Koplīguma par Toledo ēku un telpu uzkopšanu 14. pants nav piemērojams un ka tādēļ Ayuntamiento de Cobisa nevar iesūdzēt tiesā. Turklāt minētā tiesa atzina, ka CLECE prettiesiski ir atlaidusi M. Martīnu Valoru, un piesprieda CLECE viņu atjaunot darbā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi bija pirms atlaišanas, vai izmaksāt viņai kompensāciju EUR 6 507,10 apmērā. Katrā no šiem gadījumiem bija paredzēts izmaksāt arī parasto algu, ko M. Martīna Valora nebija saņēmusi.

19 2008. gada 26. decembrī CLECE par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha* [Kastīlijas—Lamančas Augstākajā tiesā]. Apelācijas sūdzībā CLECE tostarp apgalvoja, ka Ayuntamiento de Cobisa to aizstāj darba tiesiskajās attiecībās ar M. Martīnu Valoru atbilstoši Koplīguma par Toledo ēku un telpu uzkopšanu 14. pantam, to lasot kopā ar Darba ņēmēju statusa likuma 44. pantu un tās minēto judikatūru.

20 Iesniedzējtiesa norāda, ka būtībā no judikatūras, kas apkopota *Tribunal Supremo* 2008. gada 10. decembra spriedumā, izriet, ka koplīguma par ēku un telpu uzkopšanu noteikumi nav piemērojami galvenajam uzņēmumam, kurš veic atšķirīgu darbību un

kurš, izbeidzot līgumu, kas noslēgts ar uzkopšanas uzņēmumu, nolemj tieši nodrošināt savu paša telpu uzkopšanu, ņemot vērā, ka šis galvenais uzņēmums nav uzskatāms par tādu, kurš ietilptu šā koplīguma piemērošanas jomā.

21 Šādos apstākļos iesniedzējtiesai rodas jautājums par to, vai gadījumā, ja pašvaldība nolemj, izmantojot pašas personālu, nodrošināt savu dažādo telpu uzkopšanu, ir piemērojams Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts, ja šo darbību saskaņā ar lauzto līgumu iepriekš veicis uzkopšanas uzņēmums, ja minētais galvenais uzņēmumus šo uzkopšanas darbu veikšanai pieņēmis darbā jaunu personālu un ja koplīgums par ēku un telpu uzkopšanu, kurā ir paredzēts pienākums šādā situācijā pārņemt darba tiesiskās attiecības, šai pašvaldībai nav piemērojams.

22 It īpaši iesniedzējtiesa jautā, vai pamata lietā rodas tiesiskas sekas, kas izriet no Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta piemērošanas, lai arī Koplīgums par Toledo ēku un telpu uzkopšanu nav piemērojams Ayuntamiento de Cobisa un lai arī šī pašvaldība ir publisko tiesību darba devējs, kā rezultātā saskaņā ar Spānijas konstitūcijas 103. panta 3. punktu darba tiesiskajām attiecībām rodas savas īpatnības.

23 Šajos apstākļos *Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai gadījums, kad pašvaldība pārņem vai uzņemas savu dažādo telpu uzkopšanas darbību, ko iepriekš veica līgumslēdzējs uzņēmums un kuras veikšanai pašvaldība

pieņem darbā jaunu personālu, ietilpst Direktīvas [2001/23] piemērošanas jomā, kā tā definēta tās 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā?"

Par prejudiciālo jautājumu

24 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts ir interpretējami tādējādi, ka šie noteikumi ir piemērojami gadījumā, ja pašvaldība, kas savu telpu uzkopšanu iepriekš uzticēja privātam uzņēmumam, nolemj izbeigt ar to noslēgto līgumu un pati veikt šos uzkopšanas darbus, šim nolūkam pieņemot darbā jaunu personālu.

25 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta c) apakšpunktu šī direktīva ir piemērojama publisko tiesību uzņēmumiem, kas veic saimniecisko darbību, neatkarīgi no tā, vai tie darbojas nolūkā gūt peļņu.

26 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka tas vien, ka īpašumtiesību saņēmējs ir publisko tiesību juridiska persona, šajā gadījumā pašvaldība, neļauj izslēgt, ka pastāv īpašumtiesību nodošana, kura ietilpst Direktīvas 2001/23 piemērošanas jomā (skat. Tiesas 2000. gada 26. septembra spriedumu lietā C-175/99 *Mayeur, Recueil*, I-7755. lpp., 29., 33. un 34. punkts, kā arī 2010. gada 29. jūlija spriedumu lietā C-151/09 *UGT-FSP*, Krājums, I-7587. lpp., 23. punkts).

27 Līdz ar to tas, ka viena no ieinteresētajām personām — kā pamata tiesvedībā — ir pašvaldība, pats par sevi nenozīmē, ka Direktīva 2001/23 nevar būt piemērojama.

28 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu šī direktīva ir piemērojama attiecībā uz jebkuru uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ.

29 Šajā ziņā no iedibinātās judikatūras izriet, ka minētās tiesību normas piemērojamība nevar tikt izvērtēta, pamatojoties uz literāro interpretāciju vien. Atšķirību direktīvas valodu versijās un dažādā īpašumtiesību līgumiskas nodošanas jēdziena satura valstu tiesībās dēļ Tiesa šo jēdzienu ir interpretējusi pietiekami plaši, tādējādi rīkojoties saskaņā ar direktīvas mērķi, kas — kā izriet no tās preambulas 3. apsvēruma — ir aizsargāt darbiniekus to uzņēmuma īpašnieku maiņas gadījumā (šajā ziņā skat. 2007. gada 13. septembra spriedumu lietā C-458/05 *Jouini* u.c., Krājums, I-7301. lpp., 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīva 77/187, kas kodificēta ar Direktīvu 2001/23, ir piemērojama visos iespējamajos gadījumos, kur līgumisko attiecību ietvaros mainās par uzņēmuma darbību atbildīgās fiziskās vai juridiskās personas, kas uzņemas darba devēja saistības attiecībās ar uzņēmuma darba ņēmējiem (skat. 1996. gada 7. marta spriedumu apvienotajās lietās C-171/94 un C-172/94 *Merckx* un *Neuhuys, Recueil*, I-1253. lpp., 28. punkts, kā arī 1998. gada 10. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-127/96, C-229/96 un C-74/97 *Hernández Vidal* u.c., *Recueil*, I-8179. lpp., 23. punkts).

31 Tāpat Tiesa ir uzskatījusi, ka Direktīvas 77/187 piemērošanas jomā var ietilpt gadījums, kad uzņēmums, kurš savu telpu vai to daļu uzkopšanai ir izmantojis cita uzņēmuma pakalpojumus, nolemj izbeigt ar šo uzņēmumu noslēgto līgumu un turpmāk

pats veikt šos darbus (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 25. punkts).

32 Līdz ar to nevar automātiski izslēgt iespēju, ka Direktīva 2001/23 ir piemērojama tādos apstākļos kā pamata lietā, kad pašvaldība nolemj vienpusēji lauzt ar privātu uzņēmumu noslēgto līgumu un pati veikt uzkopšanas darbus, kurus tā bija uzticējusi šim uzņēmumam.

33 Tomēr, lai Direktīva 2001/23 būtu piemērojama, saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu īpašumtiesības ir jānodod attiecībā uz ekonomisku vienību, kas pēc īpašnieka maiņas saglabā savu identitāti.

34 Lai noteiktu, vai šāda vienība saglabā savu identitāti, ir jāņem vērā visi faktiskie apstākļi, kas raksturo attiecīgo darījumu, tostarp attiecīgā uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības veids, tas, vai notiek ķermeniska īpašuma — tāda kā ēkas un kustamais īpašums — nodošana, bezķermeniska īpašuma vērtība nodošanas brīdī, tas, vai jaunais uzņēmuma direktors pārņem personāla vairākumu un vai notiek klientu nodošana, kā arī pirms un pēc nodošanas veikto darbību līdzīguma pakāpe un šo darbību iespējamās pārtraukšanas ilgums. Tomēr šie elementi ir tikai daļa no vērtējamajiem aspektiem, un tādēļ tos nevar vērtēt atsevišķi (it īpaši skat. 1986. gada 18. marta spriedumu lietā 24/85 *Spijkers, Recueil*, 1119. lpp., 13. punkts; 1992. gada 19. maija spriedumu lietā C-29/91 *Redmond Stichting, Recueil*, I-3189. lpp., 24. punkts; 1997. gada 11. marta spriedumu lietā C-13/95 *Süzen, Recueil*, I-1259. lpp., 14. punkts, kā arī 2003. gada 20. novembra spriedumu lietā C-340/01 *Abler* u.c., *Recueil*, I-14023. lpp., 33. punkts).

35 Tiesa iepriekš ir norādījusi, ka atsevišķās nozarēs ekonomiskā vienība ir spējīga darboties bez nozīmīgiem materiāliem vai nemateriāliem aktīviem un tādējādi šādas vienības identitātes saglabāšana pēc to ietekmējoša darījuma pēc savas būtības nevar būt atkarīga no šādu aktīvu nodošanas (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Süzen*, 18. punkts; apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 31. punkts, un lietā *UGT-FSP*, 28. punkts).

36 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi: tā kā noteiktās nozarēs, kurās darbība galvenokārt ir balstīta uz darbaspēku, darbinieku kopums, kuru noturīgi apvieno kopīga darbība, var būt ekonomiska vienība, šāda vienība var saglabāt savu identitāti pēc īpašumtiesību pārejas tad, kad jaunais uzņēmuma vadītājs ne tikai turpina veikt attiecīgo darbību, bet arī pārņem skaita un kompetenču ziņā būtisku tā personāla daļu, ko tā priekštecis bija pieņēmis darbā tieši šīs darbības veikšanai. Šādā gadījumā jaunais uzņēmuma vadītājs pārņem organizēto elementu kopumu, kas tam ļaus stabili veikt visas vai dažas uzņēmuma, kurš nodod īpašumtiesības, darbības (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Süzen*, 21. punkts, un apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 32. punkts; 1998. gada 10. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-173/96 un C-247/96 *Hidalgo* u.c., *Recueil*, I-8237. lpp., 32. punkts; 2002. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-51/00 *Temco, Recueil*, I-969. lpp., 33. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *UGT-FSP*, 29. punkts).

37 Šajā ziņā — kā izriet no šā sprieduma 31. punkta — nav lielas nozīmes tam, vai būtiskas personāla daļas pārņemšana notiek līgumiskas nodošanas ietvaros, par kuru vienojas uzņēmums, kas nodod īpašumtiesības, un īpašumtiesību saņēmējs, vai arī tā izriet no agrākā uzņēmuma vadītāja vienpusēja lēmuma lauzt nodotā personāla darba līgumus, pēc kura tiek pieņemts jaunā uzņēmuma vienpusējs lēmums to pašu uzdevumu veikšanai pieņemt tā paša personāla lielāko daļu.

38 Proti, ja gadījumā, kad tiek pārņemta būtiska personāla daļa, tas, vai pastāv nodošana Direktīvas 2001/23 izpratnē, būtu atkarīgs tikai no tā, vai šīs nodošanas pamatā ir līgums, tad tas, vai darbinieki ir aizsargāti, kā paredzēts šajā direktīvā, tiktu atstāts uzņēmumu vadītāju ziņā un viņi, nenoslēdzot līgumus, varētu izvairīties no minētās

direktīvas piemērošanas, pārkāpjot nodoto darbinieku tiesības, kas tomēr ir garantētas Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punktā.

39 Protams, kā izriet no Tiesas judikatūras, tāda uzkopšanas darbība kā pamata lietā var tikt uzskatīta par darbību, kas galvenokārt ir balstīta uz darbaspēku (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 27. punkts; apvienotajās lietās *Hidalgo* u.c., 26. punkts, kā arī lietā *Jouini* u.c., 32. punkts), un tādēļ darbinieku kopums, kuru noturīgi apvieno kopīga uzkopšanas darbība, var būt ekonomiska vienība, ja nav citu ražošanas faktoru (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 27. punkts). Tomēr vēl ir vajadzīgs, lai šīs vienības identitāte tiktu saglabāta pēc attiecīgā darījuma.

40 Šajā ziņā no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka, lai pati veiktu savu skolu un ēku uzkopšanas darbības, kas iepriekš tika uzticētas *CLECE, Ayuntamiento de Cobisa* pieņēma darbā jaunu personālu, nepārņemot *CLECE* iepriekš šim darbam pieņemtos darbiniekus, ne arī kādus šā uzņēmuma materiālos vai nemateriālos aktīvus. Šādos apstākļos vienīgais faktors, kas veido saikni starp *CLECE* veiktajām un *Ayuntamiento de Cobisa* pārņemtajām darbībām, ir attiecīgo darbību priekšmets, proti, telpu uzkopšana.

41 Tomēr tas vien, ka darbības, ko veica *CLECE* un *Ayuntamiento de Cobisa*, ir līdzīgas, pat identiskas, neļauj secināt, ka ir saglabāta ekonomiskās vienības identitāte. Proti, vienību nevar reducēt tikai uz tās veicamo darbību. Tās identitāte izriet no nedalāma elementu kopuma, piemēram, personāla, kas to veido, tās vadības, darba organizācijas, darbības metodēm vai arī — attiecīgā gadījumā — tās rīcībā esošajiem saimnieciskajiem resursiem (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Süzen*, 15. punkts; apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 30. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Hidalgo* u.c., 30. punkts). It īpaši tādas ekonomiskās vienības identitāte kā pamata lietā, kas

galvenokārt ir balstīta uz darbaspēku, nevar tikt saglabāta, ja iespējamais īpašumtiesību saņēmējs nepārņem lielāko tā personāla daļu.

42 Līdz ar to, neskarot valsts aizsardzības noteikumu iespējamo piemērojamību, tas vien, ka pamata lietā *Ayuntamiento de Cobisa* pārņēma uzkopšanas darbības, kas iepriekš bija uzticētas *CLECE*, pats par sevi neliecina par nodošanas pastāvēšanu Direktīvas 2001/23 izpratnē.

43 Tādēļ uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šie noteikumi nav piemērojami gadījumā, ja pašvaldība, kas iepriekš uzticējusi savu telpu uzkopšanu privātam uzņēmumam, nolemj izbeigt ar to noslēgto līgumu un pati veikt minēto telpu uzkopšanu, šim nolūkam pieņemot darbā jaunu personālu.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvas 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šie noteikumi nav piemērojami gadījumā, ja pašvaldība, kas iepriekš uzticējusi savu telpu uzkopšanu privātam uzņēmumam, nolemj izbeigt ar to noslēgto līgumu un pati veikt minēto telpu uzkopšanu, šim nolūkam pieņemot darbā jaunu personālu.

[Paraksti]